

еднѣ рѣчь чловѣкъ не толкозь благопріятенъ. Като заничахъ съ любопытство онова изображение, което оправдаваше всякакъ идеѣтъ, що имамы за нападницы а още и за морскы разбойницы, Г. Маргарита дойде та мя повыка. Когато влѣзохъ видѣхъ сухъ единъ и прѣстарѣлъ вече чловѣкъ, на когото очитѣ едва показвахъ да има въ тѣхъ искра на животъ; като мя видѣ похваиъ съ растепераиъ рѣкъ чериѣтъ си свилениъ шапкѣ, която покрываше лѣскавѣтъ му като слонова кость лобина.

Дѣдо! рече на високо Маргарита, ето Г. Одіо.

Древнѣтъ нашественикъ ся попадигиъ малко и мя заничаше съ видѣ сумнителенъ. А на поканваніето на Г. Маргаритѣ като сѣднѣхъ, тя изново повыка: — Г. Одіо, новѣтъ настойникъ.

— Хъ! добръ ви день, Господине, пошущѣ старецѣтъ. — И слѣдъ това настанѣ досадѣише мѣлчаніе. Капитанинѣтъ Ларокъ, който приличаше на лѣкъ, съ главѣ поклумнѣлъ, слѣдуваше да има впиты въ мене почти мрътвѣтъ си очи. Най-послѣ като да не намѣри прѣдметъ по-важенъ за разговоръ, рече, съ единъ заглѣхнѣлъ гласъ:

— Господинъ Босенъ умрѣ.

Какво да отговорѣ на туй ненадѣино съобщеніе? Кой бѣше този Босенъ? И понеже Г. Маргарита не ми помогна съ нищо, азъ изразихъ съ едно съжалително испѣшкваніе до колко чувствахъ туй трагическо събытіе. Но види ся че не-